

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2 1143/2022
14.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., које све заступа Горан Зечевић адвокат из ... и тужиоца ЂЂ из ..., кога заступа Никола Тадић адвокат из ..., против туженог Фабрике котрљајућих лежајева и кардана „ФКЛ“ а.д. Темерин, чији је пуномоћник у ревизијском поступку Милош Игић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца ЂЂ и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1874/21 од 07.12.2021. године, у седници одржаној 14.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1874/21 од 07.12.2021. године у преиначујућем делу из става првог изреке и одлуци о трошковима поступка (ставови четврти и пети изреке).

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1874/21 од 07.12.2021. године у ставу трећем изреке којим је потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1874/21 од 07.12.2021. године у ставу трећем изреке којим је потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца ЂЂ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1874/21 од 07.12.2021. године, у потврђујућем делу из става правога изреке, као изузетно дозвољеној.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија тужиоца и **ПРЕИНАЧУЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1874/21 од 07.12.2021. године у потврђујућем делу из става правога изреке и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1927/2020 од 26.03.2021. године у одбијајућем делу из става деветога изреке, тако што се **делимично усваја** тужбени захтев тужиоца ЂЂ и обавезује тужени да му исплати на име разлике одговарајуће зараде за период од 05.05.2012. године до 30.04.2013. године износ од

436.101,00 динара са законском затезном каматом од 21.11.2020. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате износ од 461.623,32 динара у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

У осталом делу, **ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиоца ЂЂ изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5845/21 од 01.12.2021. године у преосталом делу става првог изреке којим је потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу.

Свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца ЂЂ и туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1927/2020 од 26.03.2021. године, ставовима првим, другим, трећим четвртим, петим и шестим изреке, обавезан је тужени да за период од 05.05.2012 године до 30.04.2013. године исплати разлику зараде и то: тужиоцу АА, на име главног дуга износ од 204.526,69 динара, са законском затезном каматом од 21.11.2020. године до коначне исплате и обрачунату законску затезну камату у износу од 238.404,68 динара; тужиоцу ББ на име главног дуга износ од 130.744,30 динара, са законском затезном каматом од 21.11.2020. године до коначне исплате и обрачунату законску затезну камату у износу од 159.373,63 динара; тужиоцу ВВ на име главног дуга износ од 184.550,00 динара, са законском затезном каматом од 21.11.2020. године до коначне исплате и обрачунату законску затезну камату у износу од 291.407,23 динара; тужиоцу ГГ на име главног дуга износ од 109.032,52 динара, са законском затезном каматом од 21.11.2020. године до коначне исплате и обрачунату законску затезну камату у износу од 134.472,73 динара; тужиоцу ДД на име главног дуга износ од 112.264,12 динара, са законском затезном каматом од 21.11.2020. године до коначне исплате и обрачунату законску затезну камату у износу од 118.714,55 динара; и да им на досуђене износе за рачун тужилаца уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање РФ ПИО, Филијала Нови Сад и Фонду за здравствено осигурање, Филијала Нови Сад. Ставом седмим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ДД преко досуђеног износа на име разлике зараде до траженог износа од 119.920,52 динара, као и на име камате преко досуђеног износа до траженог од 127.447,44 динара. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ЂЂ за период од 05.05.2012 године до 30.04.2013. године исплати разлику одговарајуће зараде у износу од 34.805,40 динара, са законском затезном каматом од 21.11.2020. године до исплате и обрачунату законску затезну камату у износу од 37.294,35 динара. Ставовима деветим и десетим изреке, одбијен је тужбени захтева тужиоца ЂЂ динара преко досуђеног износа на име разлике одговарајуће зараде за период од 05.05.2012. године до 30.04.2013. године у износу од 34.805,40 динара са законском затезном каматом од 21.11.2020. године па до траженог износа од 1.773.647,19 динара са законском затезном каматом од 21.11.2013. године и на име обрачунате камате преко досуђеног износа од 37.294,35 динара до траженог од 2.127.192,41 динара, као и захтев да му тужени за период од 01.07.2009. године исплати разлику неисплаћене увећане зараде за сате продуженог рада и сате рада у другој смени износ од 33.342,21 динара са законском затезом каматом од 21.11.2020. године до исплате и обрачунату камату у износу од 43.073,90 динара. Ставовима једанаестим и дванаестим изреке, обавезан је

тужени да тужиоцима 1.-5. реда накнади трошкове поступка од 630.826,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев за исплату камате од дана пресуђења до дана извршности одлуке. Ставом тринаестим изреке, у односу на тужиоца ЂЂ одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелациони суд у Новом Саду Гж1 1874/21 од 07.12.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца ЂЂ и преиначена првостепена пресуда у побијаном деветом ставу изреке, тако што је обавезан тужени да му за период од 01.01.2011. године закључно са 04.05.2012. године и за период од 01.05.2013. године до 31.12.2013. године исплати разлику одговарајуће зараде у месечним износама ближе одређени у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од 20.11.2020 године до исплате, док је у преосталом делу жалба тужиоца одбијена и потврђена првостепена пресуда у преосталом одбијајућем делу у ставовима деветом и десетом изреке. Ставом другим изреке, усвојена је жалба тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД и укинута је првостепена пресуда у ставу дванаестом изреке у делу којим је одбијен захтев тужилаца за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове парничног поступка почев од пресуђења до извршности пресуде. Ставом трећим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу. Ставовима четвртим и петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ЂЂ накнади трошкове поступка у износу од 392.321,26 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде и обавезан је тужени да тужиоцима 1.-5. реда накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 21.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац ЂЂ и тужени су благовремено изјавили ревизије са позивом на одредбу члана 404 ЗПП. Тужилац побија другостепену одлуку у потврђујућем одбијајућем делу, због битне повреде одребе одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а тужени у преиначујућем делу и потврђујућем усвајајућем делу одлуке због погрешне примене материјалног права.

Тужилац ЂЂ и тужени су поднели одговоре на ревизије.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиоца ЂЂ, а у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), Врховни суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тог тужиоца ради уједначавања судске праксе у погледу примене појединачног колективног уговора и посебног колективног уговора (општих аката) код послодавца, па је на основу члана 404. став 2. тог закона одлучено као у ставу четвртом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије туженог изјављеној против дела побијене пресуде којом је потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу (став 3. изреке), на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији ове тужене, као о изузетно дозвољеној. Побијаним делом другостепене одлуке правноснажно је одлучено о захтеву тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД за исплату разлике зараде обрачунате у складу са Посебаним (Гранским) колективним уговором за металску индустрију Србије, са припадајућим увећањем по основу рада у сменама. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у

конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. ЗПП за изузетну дозвољеност ревизије, обзиром да нису у супротности са тумачењем материјалног права у смислу примењених одредби чланова 8. и 10. Закона о раду и Посебног (Гранског) колективног уговора за металску индустрију Србије за период његове примене почев од 05.05.2012. године до 30.04.2013. године, као повољнији за запослене (првог до петог реда) у односу на Појединачни колективни уговор туженог, при том имајући у виду и износе досуђене пресудом Основног суда у Новом Саду П1 293/2014 од 12.06.2017. године. Поред наведеног, није доказао да у конкретном случају постоји различита судска пракса у идентичној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе. Сагласно наведеном, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. Наведеном одредбом прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банка Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 27.02.2014. године од стране више тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП, у којој ситуацији се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије, одређује према вредности главног захтева сваког тужиоца засебно. Вредност побијаног дела другостепене пресуде, као највећи појединачно усвојени захтев једног од тужилаца је 204.526,69 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтеви односе на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20 и 10/23), па је нашао да је ревизија туженог дозвољена у односу на преиначујући део одлуке на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, те да је ревизија тужиоца ЂЂ дозвољена али је делимично основана, а ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у спорном периоду били у радном односу на неодређено време. Тужиоци АА и ББ обављали су послове „...“, тужилац ВВ послове „радник ...“, тужилац ГГ послове „...“, а рад на тим пословима обављао се у сменама. Тужилац ДД обављао је послове „...“, а рад на тим пословима није организован у сменама. Тужилац ЂЂ је обављао послове „...“ у првој смени у континуитету, с тим што је у зависности од потребе посла настављао да ради и у другој смени (док се посао не заврши), а по позиву је радио и у трећој смени, те је на тај начин остварио сате прековременог рада. У периоду обухваћеном тужбеним захтевом тужилаца је био у примени Појединачни колективни уговор туженог из маја 2010. године, који се примењивао до краја спорног периода 24.12.2013. године. У време важења наведеног Колективног уговора код туженог закључен је Посебан (Грански) колективни уговор за металску индустрију Србије (објављен у „Службеном гласнику РС“ 10/12 од 10.02.2012. године), који је ступио на снагу 19.02.2012. године, а примењивао се код туженог од 01.05.2012. године. Тужиоцима АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД према Посебном гранском колективном уговору за металску индустрију Србије припада коефицијент послова од 1,75, а према Појединачном колективном уговору туженог из маја 2010. године, наведеним тужиоцима припада нижи коефицијент за обрачун зараде. Тужиоцу ЂЂ према наведеном посебном колективном уговору припада коефицијент посла од 2,10, а према појединачном колективном уговору туженог припада коефицијент од 2,75. Тужени је тужиоцима за спорни период зараду исплаћивао према утврђеном броју бодова и вредности исказаних бодова, а посебан грански колективни уговор предвидео је да се основна зарада за најједноставнији рад обрачунава и висини минималне зараде са коефицијентима за најтипичније послове груписане спрам стручне спреме запшослених. У односу на тужиоце АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД тужени је исплаћивао увећану зараду у складу са уговорима о раду и Колективним уговором туженог (не примењујући Посебан грански колективни уговор у периоду од 05.05.2012. године до 30.04.2013. године), а вештачењем је утврђена за сваког од наведених тужилаца разлика између исплаћених до припадајућих зарада и делом неисплаћеног износа припадајућег за сменски рад обрачунатом према Гранском колективном уговору за наведени период. У односу на тужиоца ЂЂ вештачењем је утврђена разлика зараде обрачуната по коефицијенту 2,10 према Посебном гранском колективном уговору за период када је грански колективни уговор био у примени од 05.05.2012. године до 30.04.2013. године у висини од 34.805,40 динара са обрачунатом каматом до 20.11.2020. године у висини од 37.294,35 динара. Утврђена је и разлика обрачунате зараде за сваки месец појединачно за период потраживања од 01.07.2009. године до 31.12.2013. године применом коефицијента за обрачун зараде од 2,75 према појединачном колективном уговору туженог са траженим увећање зараде и то према допунском налази вештака од 24.11.2020. године у укупном износу од 1.773.647,19 динара са обрачунатом каматом од 2.127.192,41 динара, а према допунском налази вештака од 14.01.2021. године у укупном износу од 1.839.902,96 динара са обрачунатом каматом од 2.200.212,10 динара за исти период. Тужилац ЂЂ је тужбу ради исплате траженог новчаног потраживања поднео 27.02.2014. године.

Наведено чињенично стање другостепени суд је утврдио након што је отворио расправу на основу члана 383. став 4. ЗПП и извео предложене доказе које је ценио у смислу члана 8. ЗПП. Другостепени суд је применом одредаба чланова 104, 105, 108, 256 и 257. Закона о раду, као и одредаба Појединачног колективног уговора код туженог и Посебаног (Грански) колективног уговора за металску индустрију Србије, прихватио становиште првостепеног суда и оценио да је основан тужбени захтев АА, ББ, ВВ, ГГ а да је делимично основан захтев ДД, налазећи да је тужени у обавези да

обрачунава и исплаћује зараду по коефицијенту 1,75, са припадајућим увећањем за рад у сменама у односу на тужиоце првог до четвртог реда, а у складу са одредбама посебног (гранског) колективног уговора за период његове примене почев од 05.05.2012. године до 30.04.2013. године, као повољнији за запослене у односу на појединачни колективни уговор туженог. Висина новчаног потраживања утврђена је оценом налаза вештака економско-финансијске струке, умањена за износе досуђене пресудом Основног суда у Новом Саду П1 293/2014 од 12.06.2017. године у односу на сваког тужиоца првог до петог реда појединачно, због чега потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу. У односу на тужбени захтев тужиоца ЂЂ, другостепени суд је оценио да тужилац основано потражује разлику зараде за период од 01.01.2011. године до 04.05.2012. године и од 01.05.2013. године до 31.12.2013. године применом коефицијента за обрачун и исплату зараде од 2.75 из Појединачног колективног уговора туженог који је био у примени у том периоду, због чега је у том делу преиначена првостепена пресуда у усвојен тужбени захтев. У преосталом делу другостепени суд је прихватио становиште првостепеног суда о погледу обавезе туженог да том тужиоцу за период од 05.05.2012. године до 31.12.2013. године исплати разлику зараде применом коефицијента за обрачун зараде из Посебног (гранског) колективног уговора (2,10), да је у смислу чланова 110. и 196. Закона о раду основан приговор застарелости предметног новчаног потраживања за период од 01.07.2009. године до 31.12.2010. године, налазећи да је неосновано потраживање преко досуђених износа до траженог износа од укупно 1.773.647,19 динара са обрачунатом каматом од 2.127.192,41 динара, те да је у досуђеним месечним износима садржано увећање зараде за прековремени рад и сменски рад, због чега је у том делу потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу.

По налажењу Врховног суда неосновано се ревизијом туженог због погрешене примене материјалног права побија другостепена одлука у преиначујућем (усвајајућем) делу којим је одлучено новчаном потраживању тужиоца ЂЂ за период од 01.01.2011. године до 04.05.2012. године и за период од 01.05.2013. године до 31.12.2013. године. Међутим, основано се ревизијом тужиоца указује да другостепена пресуда у делу у којем је одлучено о новчаном потраживању на име разлике између исплаћене зараде и зараде тражене по обрачуну применом Појединачног колективног уговора за период од 05.05.2012. године до 30.04.2013. године заснована на погрешној примени материјалног права.

Према члану 104. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009 и 32/2013) запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду. Колективним уговором (општим актом) у складу са законом уређују се права, обавезе и одговорности из радног односа запослених код послодавца и регулише садржину њиховог радног односа, између осталог и право на исплату зараде.

Према члану 10. став 2. Закона о раду колективним уговором код послодавца, који се закључује за одређену радну средину (најнижег хијерархијског нивоа), не могу се утврдити мања права и неповољнији услови рада запосленом од права и услова утврђених посебним колективним уговором који обавезује тог послодавца, а који се закључује за посебну област рада или територију, посебну категорију послодавца или радника. Стога, како колективни уговор код послодавца (раније појединачни колективни уговор) не може за запосленог да буде неповољнији од посебног колективног уговора, то значи да може бити једнако повољан (усклађен) или

повољнији јер може предвидети већа права и повољније услове рада од права и услова утврђених посебним колективним уговором.

У конкретном случају Појединачним колективним уговором туженог из маја 2010. године, који се примењивао до краја спорног периода 24.12.2013. године, за послове „...“ које је обављао тужилац ЋЋ, према Платном систему туженог предвиђен је коефицијент 2,75 и почетни број бодова од 742 до 1020, при том без утврђеног распона коефицијента који би одговарао распону бодова.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда насупрот наводима ревизије туженог, правилно је становиште другостепеног суда да је тужени применом чланова 56. и 58. Појединачног колективног уговора из 2010. године дужан да тужиоцу за период од 01.01.2011. године до 04.05.2012. године и за период од 01.05.2013. године до 31.12.2013. године исплати разлику зараде између исплаћене и одговарајуће зараде, утврђене правилном оценом налаза и мишљена вештака економско-финансијске струке. Ово из разлога што тужиоцу за послове „...“ које је обављао, није обрачунавана и исплаћивана зарада применом коефицијента од 2,75 предвиђеног за те послове наведеним колективним уговором код послодавца, а који је као општи акт био у примени у означеним периодима. Због тога нису основани ревизијски наводи туженог о погрешној примени материјалног права, па је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Међутим, по налажењу Врховног суда основано се ревизијом тужиоца ЋЋ због погрешне примене материјалног права побија другостепена одлука у потврђујућем делу којом је одбијен део захтева за исплату разлике зараде између исплаћене и одговарајуће зараде за период од 05.05.2012. године до 30.04.2013. године преко досуђеног износа од 34.805,40 динара за тај период са обрачунатом каматом у износу од 37.294,35 динара, а која је у том делу заснована на примени одредаба Посебног гранског колективног уговора.

Наиме, у време важења наведеног колективног уговора код туженог из 2010. године, закључен је Посебан (Грански) колективни уговор за металску индустрију Србије (објављен у „Службеном гласнику РС“ 10/12 од 10.02.2012. године), који је ступио на снагу 19.02.2012. године, а примењивао се код туженог од 01.05.2012. године, од ступања на снагу Одлуке министра рада и социјалне политике о примени Посебног гранског уговора за металску индустрију на све послодавце који обављају ову делатност („Службени гласник РС“ бр. 41/2012) до престанка важења 30.04.2013. године. Према том посебном колективном уговору за послове које је обављао тужилац предвиђен је коефицијент 2,10 за обрачун и исплату зараде. Применом тог коефицијента (из посебног колективног уговора) тужиоцу је досуђена разлика зараде у наведеном износу са обрачунатом законском затезном каматом. Међутим, у истом периоду код туженог је био у примени појединачни колективни уговор којим је утврђено право на обрачун и исплату зараде тужиоца применом коефицијена од 2,75. због чега је тај општи акт повољнији за запосленог, јер утврђује веће право на исплату одговарајуће зараде од права утврђених посебним колективним уговором, због чега се становиште нижестепених судова не може прихватити. Следом изнетог, тужени послодавац је у обавези да тужиоцу исплати износ од 436.101,00 динара и обрачунату законску затезну камату у износу од 461.623,32 динара а на име разлике између исплаћене зараде и зараде према обрачуну применом Појединачног колективног уговора за период од 05.05.2012. године до 30.04.2013. године чија је висина утврђена

допунским налазом вештака од 24.11.2020. године у појединачним месечним износима (у укупном износу од 479.254,4 динара са обрачунатом каматом од 508.546,47 динара за означени период) умањену за наведене досуђене износе за исти период (34.805,40 динара на име главног дуга и обрачунате камате од 37.294,35 динара). Из изнетих разлога, нижестепене пресуде су преиначене у наведеном делу и усвојен тужбени захтев, па је на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено као у ставу петом изреке.

По налажењу Врховног суда, насупрот наводима ревизије тужиоца, правилно је другостепени суд оценио да је основан приговор застарелости истакнут од стране туженог у односу на новчано потраживање за период од 01.07.2009. године до 31.12.2010. године. Према одредби члана 110. Закона о раду зарада се исплаћује у роковима утврђеним општим актом и уговором о раду, најмање једанпут месечно, а најкасније до краја текућег месеца за претходни месец. Чланом 196. истог закона предвиђено је да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе. Како је тужба ради исплате разлике неисплаћене одговарајуће зараде поднета је 27.02.2014. године, то је правилан закључак другостепеног суда да је тражено новчано потраживање тужиоца од јула 2009. године закључно са децембром 2010. године застарело, с обзиром на то да је протекао рок од три године од дана доспелости сваког појединачног месечног износа из наведеног периода до подношења тужбе. С тим у вези, неосновано се наводима ревизије указује да је у конкретном случају дошло до признања дуга на тај начин што је генерални директор туженог у допису од 28.05.2013. године који је достављен Агенцији за приватизацију признао да запосленима код туженог у спорном периоду од 2009. године до 2012. године нису исплаћене зараде у складу са законом и општим актима туженог којима је прописано да је минимална зарада у складу са законом, основица за обрачун свих осталих зарада утврђених у платном сиситему туженог за све систематизоване послове код туженог, о чему су запослени током 2013. године обавештавани да је приликом обачуна зарада постојала „грешка у обрачуну“ (није поштована минимална зарада по радном часу) и да ће бити исправљена у наредном периоду свим запосленима исплатом у више рата разлике до износа одговарајућих зарада. По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за примену члана 387. Закона о облигационим односима којим је предвиђен прекид застарелости услед признања дуга. Признање дуга као разлога за прекид застарелости представља писмену или усмену изјаву или радњу којом се повериоцу признаје дуг или предузетом радњом на посредан начин из које се без сумње може закључити да дужник манифестује вољу да признаје дуг и то у виду отплате, плаћања камате, давање обезбеђења, што је све у конкретном случају изостало. Наиме, писана изјава овлашћеног заступника туженог на коју се ревизијом указује није дата тужиоцу као повериоцу, нити признање чињенице да су постојале „грешке у обрачуну“, при том без конкретног обрачуна зараде тужиоца у складу са законом и општим актима на основу кога би дуг био јасно одређен или исплатом дела тако утврђеног износа дуга, не може се сматрати признањем предметног новачног потраживања. Осим тога, код утврђења да је у досуђеним месечним износима разлике зараде садржано увећање зараде за прековремени рад и сате рада у сменама (признато од стране послодавца), то се неосновано наводима ревизије у том делу оспорава побијана пресуде због погрешне примене материјалног права.

Ревизијом тужиоца се указује да побијаном пресудом није у целини одлучено о његовом тужбеном захтеву. Поднетом тужбом поред захтева за исплату новчаног потраживања на име разлике зараде, тражена је и уплата доприноса за обавезно социјално осигурање. На основу допунског налаза вештака од 24.11.2020. године тужилац је прецизирао тужбени захтев поднеском од 07.12.2020. године којим је

тражена исплата разлике зараде неисплаћене одговарајуће зараде за спорни период од 01.07.2009. године до 31.12.2013. године у укупном износу од 1.773.647,19 динара са обрачунатом каматом од 2.127.192,41 динара, као и исплату увећане зараде за прековремени рад и рад у сменама. Након изнетих примедби и изјашња вештака допунским налазом од 14.01.2021. године тужилац је у складу са тим налазом прецизирао тужбени захтев поднеском од 02.02.2021. године за исплату износа од 1.839.902,96 динара са обрачунатом каматом од 2.200.212,10 динара за исти период, као и исплату увећане зараде за прековремени рад и рад у сменама. Првостепеном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву у складу са тужбеним захтевом одређеним у поднеску тужиоца од 07.12.2020. године. У жалби изјављеној против првостепене пресуде, тужилац је предложио да се преиначи првостепена пресуда тако што ће се усвојити у целости коначно постављен тужбени захтев тужиоца у поднеску од 07.12.2020. године са захтевом за накнаду трошкова поступка или укине иста пресуда и врати првостепеном суду на поновно суђење, али није предложено да суд у смислу члана 356. став 1. ЗПП одлучи и донесе допунска пресуда којим би се одлучило о осталом делу захтева, како у односу на новчано потраживање из поднеска од 02.02.2021. године, тако и у односу на захтев за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, због чега су без утицаја наводи ревизије. Из изнетих разлога, на основу члана 414. ЗПП одлучено је као у ставу шестом изреке.

О трошковима поступка одлучено је правилном применом чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Како је тужилац делимично успео у поступку по ревизији, то је применом одредбе члана 153. став 2. ЗПП одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Захтеви тужиоца ТЂ и туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију су одбијени на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

На основу члана 165. став 1. и 2. ЗПП одлучено је као у ставовима седмом и осмом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић